

Sygn. akt V CSK 160/10

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko Górnictwej Spółdzielni Budownictwa Mieszkaniowego /.../ o uchylenie
uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 października 2010 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego [...]
z dnia 17 grudnia 2009 r.,

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

P. Maria K. wniosła o uchylenie uchwały nr 5/2008 Zebrania Przedstawicieli Członków pozwanej Górniczej Spółdzielni Budownictwa Mieszkaniowego /.../ z dn. 25 kwietnia 2008 r. dotyczącej zmiany sposobu finansowania wymiany 3 dźwigów w budynku przy ul. P. 4-14 w J. Powódka dokonała zmiany przedmiotowej powództwa w ten sposób, że wniosła dodatkowo o uchylenie pkt 3 załącznika do uchwały nr 18/2008 Zebrania Przedstawicieli Członków pozwanej Spółdzielni z dn. 28 czerwca 2008 r. w brzmieniu „Sfinansować wymianę dźwigów osobowych na ul. P. z kredytu bankowego a nie z wolnych środków Spółdzielni”.

Sąd Okręgowy wyrokiem z 8 kwietnia 2009 r. uchylił uchwały Zebrania Przedstawicieli Członków pozwanej Spółdzielni, tj. uchwałę nr 5/2008 z 25 kwietnia 2008 r. oraz uchwałę nr 18/2008 z 28 czerwca 2008 r. w zakresie sfinansowania wymiany dźwigów osobowych na ul. P. z kredytu bankowego a nie z wolnych środków Spółdzielni opisanym w pkt 3 Załącznika do Uchwały nr 18/2008.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana. Zaskarżając go w całości wniosła o jego zmianę i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z 17 grudnia 2009 r. oddalił apelację. Pozwana od tego wyroku wniosła skargę kasacyjną zaskarżając go w całości i wnosząc o jego uchylenie w całości jak również o uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji w całości i przekazanie sprawy temuż Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości jak również uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawach o prawa majątkowe skarga kasacyjna jest niedopuszczalna, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych (art. 398² § 1 k.p.c.). Wartość przedmiotu zaskarżenia podlega badaniu zarówno

przez Sąd drugiej instancji, do którego skarga została wniesiona jak i przez Sąd Najwyższy (zob. postanowienie SN z 27 lutego 2002 r., I PKN 305/01, OSNP 2004, nr 4, poz. 65). Skarga kasacyjna niedopuszczalna ze względu na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia podlega odrzuceniu (art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.).

Zgodnie z art. 126¹ § 1 k.p.c. w każdym piśmie procesowym należy podać wartość przedmiotu sporu lub wartość przedmiotu zaskarżenia, jeżeli od tej wartości zależy właściwość rzeczowa sądu, wysokość opłaty lub dopuszczalność środka odwoławczego, a przedmiotem sprawy nie jest oznaczona kwota pieniężna. Przepisy kodeksu postępowania cywilnego określają sposoby obliczania wartości przedmiotu sporu w sprawach majątkowych (art. 19 - 24 k.p.c.), jak również określają wzajemne relacje pomiędzy wartością przedmiotu sporu, a wartością przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu apelacyjnym i wartością przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu kasacyjnym. Według art. 368 § 2 k.p.c. wskazana w apelacji wartość przedmiotu zaskarżenia może być oznaczona na kwotę wyższą od wartości przedmiotu sporu wskazanej w pozwie jedynie wtedy, gdy powód rozszerzył powództwo lub sąd orzekł ponad żądanie. Natomiast wartość przedmiotu zaskarżenia wskazana w skardze kasacyjnej może być wyższa od wartości przedmiotu zaskarżenia wskazanej w apelacji tylko wtedy, gdy w postępowaniu apelacyjnym nastąpiła przedmiotowa zmiana powództwa dopuszczalna w zakresie określonym przez art. 384 k.p.c. Z treści przytoczonych przepisów jednoznacznie wynika, że zasadą jest, iż wartość przedmiotu sporu wyznacza górną granicę wartości przedmiotu zaskarżenia, a odstępstwo od tej zasady możliwe jest wyłącznie w powyżej wskazanych przypadkach (zob. postanowienia SN z 18 grudnia 1996 r., I CKN 21/96, OSNC 1997, nr 4, poz. 42, z 1 czerwca 1999 r., II UZ 63/99, OSNP 2000, nr 22, poz. 835, z 19 stycznia 2006 r., IV CZ 3/06, nie publ., z 9 marca 2006 r., I CZ 10/06, Biul. SN 2006, nr 9, s. 12, z 25 kwietnia 2007 r., IV CZ 13/07, nie publ., z 30 maja 2007 r., I CZ 33/07, nie publ., z 9 stycznia 2008 r., II CZ 103/07, nie publ., z 14 maja 2010 r., II CSK 561/09, nie publ.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego trafnie przyjmuje się, że: „żądanie – a tym samym sprawa, w której to żądanie jest rozpoznawane - ma charakter majątkowy wówczas, gdy zmierza do realizacji prawa lub uprawnienia mającego

bezpośredni wpływ na stosunki majątkowe stron” (postanowienie SN z 5 sierpnia 2009 r., II PZ 6/09, nie publ; postanowienie SN z 11 lipca 2001 r., IV CZ 108/01, Prok.i Pr.-wkł. 2002/4/48), że: „o majątkowym charakterze roszczenia procesowego decyduje ściśle powiązanie zasadniczego przedmiotu rozstrzygnięcia z mieniem powoda lub - inaczej ujmując - bezpośredni wpływ rozstrzygnięcia na stan mienia powoda lub bezpieczeństwo tego mienia. Jeżeli oczekiwania powoda co do rozstrzygnięcia sądu skierowane są bezpośrednio na zaspokojenie interesu ekonomicznego, to sprawa dotyczy praw majątkowych, jeżeli zaś zamiarem powoda jest ukształtowanie stosunków osobistych, to roszczenie ma charakter niemajątkowy, bo nie zmierza do osiągnięcia bezpośredniego skutku ekonomicznego” (postanowienie SN z 9 lipca 2009 r., II PK 240/08, nie publ.).

Należy zważyć, że w wypadku żądań o charakterze majątkowym wpływ rozstrzygnięcia sądu na sferę ekonomiczną powoda ma wymierną, z reguły łatwą do ustalenia wartość, którą powód ma na względzie domagając się rozstrzygnięcia o konkretnej treści. Inaczej rzecz ujmując treść tego żądania pozostaje w bezpośrednim związku z interesem ekonomicznym powoda, który w ten sposób decyduje również o wartości przedmiotu sporu. Dla ustalenia wartości przedmiotu sporu nie ma natomiast znaczenia to, w jaki sposób żądane przez powoda rozstrzygnięcie może wpłynąć na sferę majątkową innych podmiotów, w tym również biorących udział w postępowaniu.

O majątkowym bądź niemajątkowym charakterze sprawy o uchylenie, stwierdzenie nieważności albo o ustalenie nieistnienia uchwały organów spółdzielni, podobnie jak w wypadku uchwał organów spółek kapitałowych oraz uchwał wspólnoty mieszkaniowej, decyduje przedmiot zaskarżonej uchwały (postanowienie SN z 19 sierpnia 2009 r., III CZ 32/09, nie publ.).

W niniejszej sprawie powódka wnosząc o uchylenie uchwał Zebrania Przedstawicieli Członków pozwanej Górniczej Spółdzielni Budownictwa Mieszkaniowego, nie wskazała w pozwie wartości przedmiotu sporu. W uzasadnieniu kwestionując sposób finansowania wymiany dźwigów osobowych podała tylko szacunkowy koszt tej wymiany opiewający na kwotę minimum 490.000 zł. Na rozprawie w dniu 28 stycznia 2009 r. powódka kwestionując uchwałę, według

której wymiana wind powinna być finansowana ze środków uzyskanych z kredytu bankowego oświadczyła, iż takie rozwiązanie „uderza” w członków zamieszkałych na nieruchomości, albowiem odsetki od kredytu będą w kwocie minimum 150.000 zł i na 1 metr kwadratowy mieszkania przypadnie prawie 29 zł spłaty samych odsetek. Z kolei na rozprawie w dniu 30 marca 2009 r. powódka zeznała, że według jej obliczeń za same dźwigi musiałyby zapłacić ok. 2.300 zł, a tytułem kosztów kredytu dodatkowo 1.000 zł w okresie 10 lat. Podana przez powódkę kwota, której spłatą została by obciążona pozostaje w bezpośrednim związku z jej interesem ekonomicznym. Inaczej rzecz ujmując powódka wytoczyła powództwo o uchylenie przedmiotowych uchwał w celu uniknięcia obciążenia jej kwotą ok. 3.300 zł. Zatem w istocie ta kwota określa wartość przedmiotu sporu.

Pozwana w całości zaskarżyła wyrok Sądu pierwszej instancji uwzględniający powództwo, a następnie w całości zaskarżyła wyrok Sądu drugiej instancji oddalający apelację. W apelacji pozwana nie wskazała wartości przedmiotu zaskarżenia. Z kolei powódka w odpowiedzi na apelację stwierdziła, że koszty związane ze spłatą wind obciążyły by ją kwotą w wysokości ok. 3.000 zł, przy czym obliczenia te dotyczą mieszkania powódki o pow. 38,7 m². Na rozprawie apelacyjnej w dniu 25 września 2009 r. pełnomocnik pozwanej został wezwany do oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia, którą ostatecznie określił na kwotę 720.000 zł wyjaśniając przy tym, że przewidywany koszt wymiany dźwigów wynosi 360.000 zł. Taką wartość przedmiotu zaskarżenia pozwana podała również w skardze kasacyjnej. W tej samej skardze pozwana spółdzielnia wskazała, że dodatkowe obciążenie dla członków spółdzielni w związku z uchwałą wynosiłoby 29 zł na 1 m² mieszkania przez 10 – o letni okres kredytowania.

Określona przez pozwaną wartość przedmiotu zaskarżenia została zatem całkowicie oderwana od wartości przedmiotu sporu, znacząco ją przewyższając. Wartość ta została określona nie w oparciu o żądanie pozwu i interes ekonomiczny powódki, ale w oparciu o interes ekonomiczny pozwanej Spółdzielni.

Jak wynika z akt sprawy, w istocie wartość przedmiotu zaskarżenia niewątpliwie jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, co przemawia za

odrzuceniem wniesionej skargi kasacyjnej jako niedopuszczalnej z mocy ustawy na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398² § 1 k.p.c.